

Adunarea Parlamentară

RECOMNADAREA 1296 (1996)^[1]

cu privire la Carta Europeană pentru Zonele Rurale

1. Adunarea face referire la numeroasele recomandări și rezoluții cu privire la dezvoltarea rurală și la importanța menținerii unei zone rurale europene, în special la recenta Rezoluție 1069 (1995) cu privire la activitățile OCED din 1994. Aduce laude Comisiei Miniștrilor și Congresului Autorităților Locale și Regionale din Europa pentru numeroasele acțiuni pozitive desfășurate în timp în favoarea societății rurale, pentru protecția peisajelor naturale și create de om și a biodiversității acestora.
2. În special, Adunarea a primit favorabil recomandările care rezultă din aceste activități în vederea unei administrări de durată a resurselor naturale și pentru protecția patrimoniului cultural rural.
3. A primit favorabil, de asemenea, și acțiunea pozitivă a Uniunii Europene și a instituțiilor acesteia pentru dezvoltarea rurală, susținând în același timp o reorientare a producției, subliniind importanța produselor alimentare sigure, de bună calitate, aceleași standarde fiind aplicate și pentru produsele importate.
4. A apreciat în mod deosebit contribuția a numeroase organizații neguvernamentale europene în vederea menținerii și dezvoltării societății rurale.
5. Cu toate acestea, Adunarea consideră că este nevoie de continuarea acțiunilor la nivel pan-european în vederea îmbunătățirii echității sociale și economice și a stabilității dintre zonele urbane și cele rurale, în special prin favorizarea creării de noi locuri de muncă în mediul rural și prin modernizarea locurilor de muncă tradiționale din zonele rurale.
6. Prin urmare, Adunarea recomandă Comisiei de Miniștri:
 - i. să pregătească o comisie de experți, împreună cu Adunarea Parlamentară și Congresul Autorităților Locale și Regionale din Europa, pentru întocmirea unui

instrument legal referitor la dezvoltarea rurală în baza modelului anexat;

- ii. să invite Uniunea Europeană și organizațiile și instituțiile competente să participe la activitatea acestei comisii de experți;
- iii. să prezinte proiectul de text Adunării pentru exprimarea punctelor de vedere înainte de adoptarea finală.

[1] Dezbaterile Adunării din 23 aprilie 1996 (a 11-a întrunire) (vezi [Doc. 7507](#), raportul Comisiei pe probleme de Agricultură și Dezvoltare Rurală, raportori: dna Anttila și dl Seiler; [Doc. 7517](#), opinia Comisiei pe Probleme Legale și Drepturile Omului, raportor: dl Bartodziej; și [Doc. 7516](#), opinia Comisiei pe Probleme de mediu, Planificare Regională și Autorități Locale, raportor: dl Szymanski).

Text adoptat de către Adunare la 23 aprilie 1996 (a 11-a întrunire).

Anexă

Proiect de Cartă Europeană pentru zonele rurale

Preambul

Statele membre ale Consiliului European, semnatare ale acestei carti,

1. Având în vedere faptul că obiectivul Consiliului European îl reprezintă realizarea unei mai mari unități între membrii săi în scopul apărării și îndeplinirii idealurilor care reprezintă moștenirea lor comună și în scopul facilitării progresului lor economic și social;
2. Având în vedere faptul că îmbunătățirea condițiilor de viață și de muncă din zonele rurale, prin implementarea unor măsuri corespunzătoare, va contribui la progresul social și economic în Europa;
3. Având în vedere faptul că, pentru avansarea procesului de integrare europeană și al interdependenței tot mai mari a statelor și regiunilor, astfel de măsuri trebuie să fie pan-europene;
4. Luându-se decizia de a realiza un nou cadru de acțiune pentru dezvoltarea zonelor rurale în concordanță cu administrarea zonelor urbane din Europa, și în același timp de a adopta o politică de durată de administrare a resurselor prin care se acordă sectoarelor agrar, silvicol, de acvacultură și piscicol, pe lângă funcțiile tradiționale, noi sarcini (conservarea naturii și a peisajelor, producerea de materii prime re folosibile pentru industrie și sectorul energetic, participarea la turismul rural și la activitățile recreative, etc.);

5. Având în vedere faptul că acest cadru de lucru, denumit „Carta Europeană pentru Zonele Rurale”, trebuie să stabilească principiile pentru dezvoltarea rurală cu sectoare viabile în agricultură, silvicultură, acvacultură și piscicultură, un mediu sănătos și capacitatea de a atrage activități economice și de a reține și dezvolta capitalul uman; de asemenea, trebuie să protejeze și să adăpostească bogatul și diversificatul patrimoniu cultural rural european;
6. Având în vedere faptul că, în consecință, cooperarea europeană trebuie consolidată pentru a facilita acest proces și că principiul dezvoltării de durată trebuie integrat tot mai mult în toate politicile inclusiv politicile comerciale;
7. Ținând cont de prevederile relevante din cadrul instrumentelor legale existente ale Consiliului Europei, cum ar fi:

- [Carta Europeană Socială](#) (Strasbourg, 1961; Seria Tratatului European, Nr. 35), [Protocolul Adițional](#) al acesteia (Strasbourg, 1988; Seria Tratatului European, Nr. 128), și [Protocolul de modificare al Cartei](#) (Turin, 1991; Seria Tratatului European, Nr. 142);

- [Convenția Europeană cu privire la Protecția Socială a Fermierilor](#) (Strasbourg, 1974; Seria Tratatului European, Nr. 83);

- [Convenția Europeană cu privire la Protecția Animalelor deținute în scopuri agrare](#) (Strasbourg, 1976; Seria Tratatului European, Nr. 87);

- [Convenția cu privire la Conservarea Regiunilor sălbatice și a Habitatelor naturale](#) (Bern, 1979; Seria Tratatului European, Nr. 104);

- [Convenția Europeană de Delimitare a Cooperării transfrontaliere dintre Comunitățile Teritoriale sau Autorități](#) (Madrid, 1980; Seria Tratatului European, Nr. 106);

- [Convenția pentru Protejarea Patrimoniului arhitectural al Europei](#) (Grenada, 1985; Seria Tratatului European, Nr. 121);

- [Carta Europeană referitoare la Auto-guvernarea Locală](#) (Strasbourg, 1985; Seria Tratatului European, Nr. 122);

- [Convenția Europeană cu privire la Protecția Patrimoniului Arheologic](#) (Valetta, 1992; Seria Tratatului European, Nr. 143);

- Carta Europeană referitoare la Limbile Regionale sau ale Minorităților Strasbourg, 1992; Seria Tratatului European, Nr. 148);

precum și:

- Convenția Națiunilor Unite referitoare la Diversitatea Biologică (Rio de Janeiro, 5 iunie 1992);

Au convenit după cum urmează:

Partea I

Obiectul cartei – Definiția și caracteristicile zonei rurale

Articolul 1 – Obiectul

Fiecare dintre părți va lua măsuri legislative și administrative pentru a se asigura că politicile referitoare la zonele rurale se desfășoară în conformitate cu principiile definite în continuare.

Articolul 2 - Definiția și caracteristicile zonei rurale

1. Ținând cont de obiectul prezentei carti, termenul „zonă rurală” denumește o porțiune a regiunii rurale din interior sau de coastă, inclusiv orașele și sate, unde principala parte a zonei este utilizată pentru:
 - a. agricultură, silvicultură, acvacultură și piscicultură;
 - b. activități economice și culturale ale locuitorilor din regiune (meșteșuguri, industrie, servicii, etc.);
 - c. zone ne-urbane de recreare și de odihnă (sau rezervații naturale);
 - d. alte scopuri, precum construirea de locuințe.
2. Părțile agrare (inclusiv silvicultura, acvacultura și piscicultura) și părțile neagrare ale zonei rurale formează un complex diferit de zona urbană, caracterizată printr-o mare concentrație de locuitori și prin structuri pe verticală și pe orizontală.

Partea II

Funcțiile zonelor rurale

Articolul 3 – Fundamentul protecției legale

1. Fiecare dintre părți va întocmi și va implementa un program general de planificare a spațiului care are în vedere instrumentele internaționale

aplicabile în vigoare și care definește funcțiile economice, ecologice și socio-culturale ale fiecărei zone rurale pentru care prezenta cartă se aplică.

2. Fiecare dintre părți va informa Comisia Permanentă referitoare la Zonele Rurale din Europa (SCERA/CPZRE) (vezi Partea VI) cu privire la statutul desemnat pentru zonele sale rurale precum și cu privire la zonele care au fost excluse din implementarea prezentei carte pentru a permite o continuare a aplicării cartea în statele membre.

Articolul 4 – Funcția economică

Fiecare dintre părți se va asigura că zonele rurale își pot îndeplini funcția economică, în special:

- a. prin garantarea unui sistem de producție agrară care să permită următoarele:
 - i. acoperirea necesarului de alimente pentru întreaga populație
 - ii. asigurarea pentru agricultori și familiile lor a unui nivel de venit corespunzător comparabil cu cel al altor profesii cu un grad asemănător de răspundere, menținând astfel o sursă primară de venit pentru populația rurală;
 - iii. protecția mediului înconjurător, stipulând regenerarea resurselor de producție precum solurile sau a starturilor freactice pentru generațiile viitoare, în ideea unei dezvoltări de durată;
- b. prin producerea de materii prime refolosibile pentru a fi utilizate în industrie și în generarea de energie;
- c. prin găzduirea de firme mici și mijlocii cu profil agrar, industrial, meșteșugăresc și comercial, precum și a furnizorilor de servicii;
- d. prin asigurarea unei baze pentru recreare și turism;
- e. prin conservarea resurselor genetice ca bază a agriculturii și a bio- tehnologiei.

Articolul 5 – Funcția ecologică

Fiecare dintre părți se va asigura că zonele rurale își pot îndeplini funcția ecologică, în special:

- a. protejarea surselor naturale de viață – pământul, apa și aerul – printr-o utilizare rațională și de durată ;
- b. protejarea biotopurilor și a „spațiilor verzi” existente și funcționale;
- c. menținerea și conservarea peisajelor;
- d. menținerea și protejarea bio- diversității, în special a diversității genetice, a diversității speciilor și a diversității peisajelor;
- e. protejarea animalelor sălbatice prin intermediul instrumentelor legale necesare, și în condiții ecologice corespunzătoare.

Articolul 6 – Funcția socio-culturală

Fiecare dintre părți se va asigura că fiecare zonă rurală își îndeplinește și adăpostește păstrarea și dezvoltarea rolurilor sale socio-culturale, inclusiv prin intermediul asociațiilor locale și a dezvoltării relațiilor dintre locuitorii din zona urbană și cei din regiunile rurale, utilizând la maxim tehnologia modernă de informare în condiții egale de utilizare și de consum pentru zonele rurale și cele urbane.

Partea III

Politici de dezvoltare rurală

Articolul 7 – Nevoi specifice ale zonelor rurale

Fiecare dintre părți, în definirea și implementarea politicii referitoare la dezvoltarea economiei și tehnologiei, la planificarea regională, protecția bio-diversității, agriculturii, acvaculturii, pisciculturii și silviculturii, horticultură, infrastructura socială, turism, educație și relațiile internaționale, va avea în vedere nevoile specifice ale zonei rurale vizate, respectând principiul subsidiarității și al solidarității.

Articolul 8 – Liniile directoare și măsuri privitoare la o politică pentru zonele rurale

În revizuirea politicilor sectoriale în conformitate cu Articolul 7, fiecare dintre părți va avea în vedere liniile directoare și măsurile pentru a politică a zonelor rurale care apar în anexa la prezenta cartă.

Partea IV

Mijloace și instrumente

Articolul 9 – Instrumente legale și administrative

1. În vederea implementării politicii referitoare la zonele rurale stabilite în prezenta cartă, fiecare parte contractantă va crea instrumente legale și administrative adecvate, dintre care unele sunt acoperite de legislația națională cu privire la planificarea spațiului, altele prin tratatele de instituire a cooperării internaționale și transfrontaliere, iar altele de jurisdicția autorităților sau instituțiilor regionale sau locale.
2. Părțile se obligă, în special, să introducă standarde de protecție ale legislației publice și private pentru zonele sensibile, în special pentru zonele rurale cu porțiuni de coastă sau montane.
3. În plus, părțile vor redacta proiecte de legi ce cuprind stipulații referitoare la protecția zonelor rurale față de o dezvoltare urbană intensă sau necontrolată; astfel de instrumente pot fi planuri principale sau scheme, guvernate de legile de planificare orășenești sau rurale, până la contracte între țări sau programe care implică municipalități, asociații, sau grupuri de cetățeni, pe de o parte, și statul, autoritățile federale sau regionale, pe de altă parte.
4. fiecare dintre părți va lua măsurile legislative, administrative și financiare necesare pentru a reface acele părți ale teritoriului rural care au fost deteriorate din cauza activităților economice precedente, pentru a reface elementele naturale, sau pentru a le recultiva, ținând cont de aspectele economice.
5. Părțile se obligă să definească și să implementeze o politică agrară, apicolă, silvicolă, piscicolă, etc., care vizează menținerea activității economice din zonele rurale și garantarea funcțiilor definite în Articolele 3 – 6 din prezenta cartă.
6. Pentru regiunile de frontieră, Convenția Europeană de Delimitare a Cooperării transfrontaliere dintre Comunitățile Teritoriale sau Autorități (Seria Tratatului European No. 106), cunoscută sub numele de Convenția de la Madrid, va servi drept punct de referință în această chestiune.

Articolul 10 - Instrumente financiare

1. Părțile vor face eforturi în vederea implementării unei politici de ajutor financiar de stat și regional pentru zonele rurale utilizând principiul subsidiarității și măsurile stabilite în cadrul liniilor directoare din anexa la prezenta cartă.
2. Părțile vor coopera cu privire la punctele următoare cu diverse instituții, organizații și asociații care se ocupă de dezvoltarea zonelor rurale.

Partea V

Subsidiaritatea

Articolul 11 – Autoritățile locale și regionale

Părțile vor stabili rolul și prerogativele autorităților locale și regionale în vederea consolidării dezvoltării endogene a regiunilor rurale, în special prin

implementarea principiilor și liniilor directoare menționate în prezenta carte și în anexa acesteia, potrivit principiului subsidiarității.

Partea VI

Comisia Permanentă referitoare la Zonele Rurale din Europa (SCERA/CPZRE)

Articolul 12 – Structură și funcționare

1. O Comisie Permanentă referitoare la Zonele Rurale din Europa (SCERA/CPZRE) va fi constituită în termen de un an de la intrarea în vigoare a prezentei carte.
2. Fiecare dintre părți va fi reprezentată în cadrul SCERA/CPZRE. Adunarea Parlamentară și Congresul Autorităților Locale și Regionale al Europei (CLRAE/ CALRE) pot fi reprezentate în cadrul comisiei în calitate de observator.
3. Oricare stat membru al Consiliului Europei care nu participă la carte poate fi reprezentat în cadrul SCERA/CPZRE de către un observator.
4. Comisia de Miniștri ai Consiliului Europei poate invita oricare stat care nu este membru al Consiliului Europei să fie reprezentat de către un observator în cadrul întrunirilor SCERA/CPZRE.
5. Orice organizație, organizație neguvernamentală sau instituție ce deține calificările relevante poate solicita Comisiei de Miniștri statutul de observator în cadrul SCERA/CPZRE.
6. SCERA/CPZRE va fi convocată de către Secretarul General al Consiliului Europei. Prima ședință va avea loc în cursul primului an de la intrarea în vigoare a cartei. Ulterior, se va întruni cel puțin o dată la doi ani de la intrarea în vigoare a cartei și, în plus, de fiecare dată când majoritatea părților contractante solicită acest lucru.
7. Majoritatea părților contractante constituie cvorumul necesar întrunirii SCERA/CPZRE.
8. SCERA/CPZRE va întocmi propriile reguli de procedură guvernate de prevederile prezentei carte.

Articolul 13 – Prerogative

1. Comisia Permanentă referitoare la Zonele Rurale din Europa va fi responsabilă de facilitarea și îmbunătățirea implementării prezentei carte. În special, poate:
 - a. menține prevederile prezentei carte și liniile directoare anexate aflate în revizuire;
 - b. face recomandări părților cu privire la măsurile ce vor fi luate în vederea implementării cartei;

- c. recomanda măsuri adecvate de informare a publicului cu privire la activitățile desfășurate în limitele cadrului de lucru al cartei;
 - d. face recomandări către Comisia de Miniștri;
 - e. face orice propunere care vizează îmbunătățirea eficienței cartei.
2. SCERA/CPZRE poate, din proprie inițiativă, convoca grupuri de experți pentru îndeplinirea sarcinilor.

Articolul 14 – Raportul referitor la aplicarea cartei

După fiecare ședință, Comisia Permanentă referitoare la Zonele Rurale din Europa va transmite un raport cu privire la lucrările sale și la implementarea cartei către Comisia de Miniștri ai Consiliului Europei.

Articolul 15 – Publicarea lucrărilor (comisie)

Periodic, Comisia Permanentă referitoare la Zonele Rurale din Europa va transmite – cel puțin din cinci în cinci ani – un raport detaliat cu privire la aplicarea prezentei carte către Adunarea Parlamentară și Congresul Autorităților Locale și Regionale al Europei.

Partea VII

Prevederi finale

Articolul 16 – Semnarea și ratificarea

Prezenta cartă va fi deschisă pentru semnarea de către statele membre ale Consiliului Europei. Va fi supusă ratificării, acceptării și aprobării. Instrumentele de ratificare, acceptare sau aprobare vor fi depuse la Secretarul General al Consiliului Europei.

Articolul 17 – Intrarea în vigoare

1. Prezenta cartă va intra în vigoare în prima zi a lunii care urmează expirării perioadei de trei luni de la data la care cinci state membre ale Consiliului Europei și-au exprimat acordul de a se angaja în cadrul cartei în conformitate cu prevederile Articolului 16.
2. Referitor la oricare alt stat membru care își exprimă ulterior acordul de a se angaja în cadrul cartei, aceasta va intra în vigoare în prima zi a lunii care urmează expirării perioadei de trei luni de la data depunerii instrumentului de ratificare, acceptare sau aprobare.

Articolul 18 – Aderarea statelor ne-membre

1. După intrarea în vigoare a prezentei carte, Comisia de Miniștri a consiliului Europei poate invita oricare stat ne-membru al Consiliului Europei și al Uniunii Europene să adere la cartă.
2. Referitor la oricare stat care aderă, cartă va intra în vigoare în prima zi a lunii care urmează expirării perioadei de trei luni de la data depunerii instrumentului de aderare la Secretarul General al Consiliului Europei.

Articolul 19 – Clauza teritorială

1. Orice stat, la momentul semnării sau depunerii instrumentului de ratificare, acceptare, aprobare sau aderare, poate specifica teritoriul sau teritoriile asupra cărora prezenta cartă se va aplica.
2. Oricare dintre părți, la momentul depunerii instrumentului de ratificare, acceptare sau aderare sau ulterior, poate extinde aria de aplicare a prezentei carte, printr-o declarație adresată Secretarului General al Consiliului Europei, la oricare lat teritoriu specificat în declarație de ale cărui relații internaționale este răspunzător și în numele căruia este autorizat să își asume obligații.

Articolul 20 – Denunțarea

1. Oricare dintre părți poate în orice moment denunța prezenta cartă prin intermediul unei notificări adresate Secretarului General al Consiliului Europei.
2. O astfel de denunțare va intra în vigoare în prima zi a lunii care urmează expirării perioadei de șase luni de la data primirii notificării de către Secretarul General.

Articolul 21 – Notificările

Secretarul General al Consiliului Europei va notifica statele membre ale Consiliului Europei și oricare alt stat care a aderat la prezenta cartă cu privire la:

- a. oricare altă semnare (a cartei);
- b. depunerea unui instrument de ratificare, acceptare, aprobare sau aderare;
- c. oricare dată de intrare în vigoare a prezentei carte potrivit Articolelor 16 și 17;
- d. orice raport întocmit potrivit Articolelor 14 și 15;
- e. oricare alt act, notificare, declarație sau comunicat referitor la prezenta cartă. ;

Drept mărturie, subsemnații, fiind autorizați legal, au semnat prezenta Cartă.

Întocmită la Strasbourg, astăzi, în limba engleză și franceză, ambele texte fiind autentice, într-un singur exemplar care va fi depus la arhivele

Consiliului European. Secretarul General al Consiliului European va transmite copii legalizate fiecărui stat membru al Consiliului European și fiecărui stat invitat să adere la prezenta carte.

Anexă

Linii directoare și măsuri referitoare la o politică pentru zonele rurale destinate a fi un ghid pentru părțile la prezenta carte potrivit Articolului 8 al cartei

Linia directoare 1 – Principii

1. Regiunea rurală a Europei (inclusiv zona de coastă) reprezintă un peisaj istoric, valoros, cultivat unde oamenii trăiesc și muncesc și a cărui menținere reprezintă o chestiune socială importantă, dar care deține și o valoare economică.
2. Regiunea rurală își poate îndeplini rolul de furnizor și sursă de recreare și echilibru, tot mai mult solicitat de societate, dacă rămâne un loc atractiv, de sine stătător, unde se poate trăi, având:
 - o infrastructură bună;
 - sectoare viabile în agricultură, silvicultură, acvacultură și piscicultură;
 - acces adecvat al activităților economice, ne-agrare;
 - un mediu sănătos și peisaje îngrijite.
3. Amenințările existente pentru zonele rurale, în special pentru agricultură, au generat necesitatea creării unei politici sociale și economice integrate care urmează politica regională (dezvoltarea rurală) și agrară. Aceste politici trebuie armonizate între ele pentru a forma un tot unitar. Trebuie avute în vedere și egalitatea și complementaritatea zonelor urbane cu cele rurale.
4. Principiul dezvoltării de durată trebuie să se reflecte în toate politicile aplicabile zonelor rurale și aceste politici (liniile directoare 2 – 14) trebuie integrate.
5. Un astfel de plan de dezvoltare al regiunii rurale trebuie să se bazeze pe factori regionali, să susțină inițiativele locale și să se sprijine pe dezvoltarea endogenă pe cât mai mult posibil;
 - a. de aici înainte, oamenii și problemelor lor trebuie să ocupe locul central în ceea ce privește planurile și deciziile;
 - b. aspectele pozitive ale societății rurale și în special ale vieții tradiționale de familie trebuie conservate pentru a

favoriza dezvoltarea tinerilor și a integrării lor în cadrul comunității;

- c. identitatea comunitară trebuie re consolidată, precum și sentimentul auto-susținerii, cooperării și creativității;
- d. caracteristicile culturale și istorice ale regiunii rurale trebuie conservate și susținute să înflorească;
- e. diversificarea, precum și relațiile dintre populația rurală și restul populației trebuie încurajate.

Linia directoare 2 – Planificarea spațiului în zonele rurale

1. Implementarea politicilor de planificare a spațiului în zonele rurale trebuie să permită dezvoltarea de durată a agriculturii, silviculturii, acvaculturii, pisciculturii, a meșteșugurilor, industriei, turismului și serviciilor; trebuie să încurajeze întreprinderea unor activități complementare și conservarea mediului înconjurător de acolo.
2. Toate politicile de planificare a spațiului din zonele rurale trebuie fondate pe principiul umanist cum că oamenii reprezintă punctul central al oricărei planificări și al oricărei luări de decizie. Potrivit acestui principiu, părțile la prezenta cartă trebuie să implementeze o planificare a spațiului din zonele rurale care are în vedere în principal nevoile și interesul populațiilor vizate și în același timp respectă și principiul durabilității. Principiul transparenței trebuie aplicat referitor la orice proiect de construcție sau infrastructură de interes general (aeroport, autostrăzi, trenuri de mare viteză, etc.) furnizând populației vizate toate informațiile relevante cu privire la implementarea unor astfel de proiecte și consultându-i prin intermediul unui referendum.
3. Părțile trebuie să întocmească politici de planificare a spațiului favorizând o cooperare inter-municipală, inter-regională și chiar transfrontalieră mai strânsă.
4. Politicile de planificare a spațiului din zonele rurale trebuie acoperite de un plan general care are în vedere toate caracteristicile unor astfel de zone în legătură cu funcțiile atribuite în Partea II a cartei.

Linia directoare 3 – Infrastructuri, transport și facilități

Părțile trebuie să pună la dispoziția zonelor rurale rețele actualizate de aprovizionare și de infrastructură care să răspundă nevoilor lor. Întrucât există condiții pentru a permite zonelor rurale să continue îndeplinirea funcțiilor socio-economice, părțile trebuie să aibă în vedere faptul că efectele de proporții nu trebuie să constituie singurul criteriu pentru furnizarea sau menținerea unor astfel de facilități. Acest principiu se aplică în mod egal și pentru sectorul de telecomunicații, pentru sistemul de drumuri, transportul public, serviciile financiare în conformitate cu nevoile specifice ale economiei agrare (în sens larg), și pentru toate tipurile de facilități din cadrul sectorului educației sau de servicii. Părțile trebuie să integreze regiunile rurale în cadrul rețelei moderne de transport și comunicații compatibile cu tipul și calitatea

mediului zonelor rurale vizate și nu guvernate doar de considerente economice pe termen scurt.

Linia directoare 4 – Educarea, pregătirea, cercetarea și conștientizarea

1. Capitalul uman (oameni cu diversele lor abilități) reprezintă bunul cel mai de preț din cadrul comunităților rurale, și prin urmare dezvoltarea și menținerea acestuia trebuie să aibă prioritate.
2. Pentru a garanta accesul egal și dreptul la educație, părțile trebuie să mențină școli în zonele rurale și să le organizeze potrivit condițiilor locale. Trebuie de asemenea să adopte și să dezvolte noi tehnologii de educare.
3. Un sistem de educație descentralizat și noi oportunități de educare trebuie promovate și direcționate spre viitoare oportunități de muncă; trebuie să se ofere aceleași oportunități educaționale pentru copiii de vârstă școlară și ucenicii din regiunea rurală (fete și băieți) ca și pentru cei din zonele urbane.
4. Părțile trebuie să dezvolte și să extindă cursuri tehnice și de specializare în zonele rurale la nivelul învățământului primar, secundar și superior. În special, trebuie să stabilească condiții pentru formarea unor echipe de cadre specializate de pregătire și să pună la dispoziție programe de pregătire corespunzătoare, în deosebi în agricultură, silvicultură, acvacultură, piscicultură, meșteșuguri rurale și tehnologii avansate, și în general în toate ramurile de activitate necesare pentru o planificare rurală de succes și pentru dezvoltare.
5. Părțile trebuie să stabilească programe de încurajare a respectului pentru mediul natural și a aprecierii patrimoniului cultural și istoric din zonele rurale precum și importanța pentru societate a zonelor rurale.

Linia directoare 5 – Locurile de muncă și veniturile

Pentru ca aceste comunități rurale să rămână în viață, oamenii din zona rurală au nevoie de nivele satisfăcătoare de venituri. Pentru aceasta este nevoie de o serie de oportunități atractive de angajare, și nu numai în agricultură, silvicultură, acvacultură sau piscicultură. Cu toate acestea, aceste oportunități trebuie adaptate condițiilor specifice regiunilor și localităților. Ele includ:

- a. acordarea de prioritate acelor activități și inițiative care sunt orientate în direcția unei dezvoltări endogene și mai presus de orice sunt administrate și finanțate de însăși comunitatea rurală;
- b. găzduirea diversității și adaptării structurilor de producție, în special în regiuni dominate de o anumită ramură economică sau de un anumit sector economic unde riscul unei crize este ridicat;
- c. găzduirea de activități multiple și integrarea armonioasă a diverselor activități din regiunea rurală;

- d. găzduirea producerea de bunuri și servicii atunci când aceasta sporește abilitățile speciale ne-manuale și manuale ale comunității rurale și când utilizează pe deplin resurse reutilizate (lemn, apă, pietre, teren sau producerea de surse refolosibile de energie);
- e. creșterea valorii pentru firmele mici și mijlocii prin intermediul transferurilor tehnologice, scutirilor fiscale, consilierii, ajutorului financiar, etc.

Linia directoare 6 – Agricultură și politica agrară

1. Agricultură și activitățile de păstrare ale naturii sunt funcții vitale pentru regiunile rurale oriunde în Europa. Un sector agrar viabil structurat în funcție de condiții rurale (ferme viabile de familie), aproape de natură, de durată și multifuncționale vor contribui la menținerea acestor funcții vitale. Prin urmare, politica agrară va ocupa un loc central.
2. Rolul agriculturii în cadrul societății s-a schimbat în mod radical în țările din Europa după al doilea război mondial. Modificarea valorilor și a circumstanțelor (venituri mai mari, surplus, revoluția agrară, comerțul internațional, necesitățile de mediu ș.a.m.d.) au influențat atitudinea populației față de agricultură. Funcția originală și tradițională a agriculturii de producător și furnizor de hrană a pierdut din importanță, în special din cauza unei continue supraproducții, a scăderii prețurilor din agricultură și a deschiderii internaționale și a liberalizării piețelor agrare. În același timp, alte funcții „ne-importabile” ale agriculturii au căpătat importanță.
3. În prezent, deținem o agricultură multifuncțională, ale cărei obiective și funcții principale pot fi rezumate după cum urmează:
 - a. garantarea siguranței alimentelor (o prioritatea care va căpăta o importanță și mai mare pe termen mai lung având în vedere explozia demografică și distrugerea mediului înconjurător la nivel mondial);
 - b. producerea de materii prime reutilizabile;
 - c. conservarea și îngrijirea peisajelor naturale, și în calitate de zone de recreare și de capital principal de turism, având în vedere în același timp faptul că peisajul rural a fost și un peisaj agrar timp de secole;
 - d. păstrarea valorilor rurale, stilului de viață, valorilor culturale și a funcțiilor sociale similare pentru comunitate;
 - e. păstrarea elementelor vitale unei vieți sănătoase (sol, apă, aer, etc.) și utilizarea lor pentru o agricultură de durată cu forme corespunzătoare de producție și creșterea animalelor (preocuparea pentru echilibrul pe termen lung al ecosistemului nostru);

- f. contribuția la asigurarea faptului că zonele rurale rămân viabile și că există o viață sănătoasă, economică, socială și cultural în regiunea rurală.
4. Aceste funcții, care servesc interesului public – cunoscute și sub denumirea de „avut public” – sunt legate de producția agricolă. Până în prezent, erau compensate prin prețurile produselor. Cu toate acestea, nu mai este cazul având în vedere liberalizarea piețelor agrare și a scăderii prețurilor din agricultură. În general, veniturile relative ale agricultorilor sunt în scădere, mulți părăsesc regiunea rurală, în special cei din zonele mai puțin viabile, și funcțiile generale (socială, culturală, economică și ecologică) cerute de societate nu mai sunt îndeplinite corespunzător. Acest proces inevitabil trebuie oprit prin crearea unor locuri de muncă alternative în afara domeniului agrar și a unei politici agrare orientate către tipul multifuncțional al agriculturii, cu sarcini extinse în slujba societății.
5. În acest context, politica de venituri din agricultură capătă o nouă dimensiune și trebuie extinsă. Livrarea așa numitului „avut public” trebuie poate încurajat prin susținere publică, inclusiv plăți directe, potrivit principiului: funcții corelate dar plăți separate. Acest lucru necesită un sistem ad hoc de plăți directe și complementare (vezi modelul elvețian introdus în 1992 – Articolul 31a și 31b al legii agrare); și reforma politii agrare a Uniunii Europene conține astfel de elemente.
6. Cu toate acestea, politica de cuplare cu plăți directe la venit își are limitele ei financiare; unele țări nu o pot aplica deloc. Prin urmare, chiar pe viitor, venitul agricultorilor trebuie să provină dintr-o activitate antreprenorială complexă cu următoarele zone prioritare:
- a. producție și comercializare eficiente, inclusiv exportarea și impozite pe venit ridicate, reținând astfel beneficii economice în zonele rurale;
 - b. activități ne-agrare (turism, etc.);
 - c. plăți directe la venit pentru serviciile generale către societate, care trebuie să fie mai mari în zonele mai puțin favorizate (de munte) și care trebuie completate cu o primă pentru eforturile ecologice deosebite (bio-agricultura, etc.).
7. Condițiile de producție și condițiile generale ale agriculturii, precum și cerințele societății și ale agriculturii, variază foarte mult la nivel mondial și chiar și numai la nivel european. Astfel, fiecare regiune are dreptul (obligația) de a găsi soluții adecvate și independente și să ia măsuri corespunzătoare, în special în trei domenii principale:
- siguranța alimentelor;
 - nivelul veniturilor și asigurările sociale pentru familiile agricultorilor;

- standarde privitoare la mediul înconjurător.

8. Apoi, din acest punct de vedere, conceptul de comerț liber în forma lui cea mai pură nu se potrivește cu agricultura. Măsurile de protecție a importurilor, din cadrul reglementărilor pentru un comerț internațional echitabil, sunt indispensabile pentru numeroase țări, chiar și pentru agricultura în regiunile favorizate atunci când agricultura europeană are costuri de producție mai ridicate ca urmare a unor condiții ecologice mai stricte și a legislației privitoare la animale sau a altor dezavantaje concurențiale. Deschiderea internațională, cooperarea și solidaritatea, precum și reglementările obligatorii referitoare la un comerț agrar echitabil (GATT, Organizația Mondială a Comerțului (WTO/OMC)), sunt, cu toate acestea, la fel de importante. Politica agrară trebuie, în principal, să rămână o responsabilitate națională sau a Uniunii Europene, potrivit principiului subsidiarității, în special în sferile politicii structurale și sociale precum și cu privire la plățile directe la venituri. Deși corolarul îl reprezintă faptul că fiecare țară respectă reglementări acceptate și exercită o disciplină a producției și a exportului, sunt necesare și alte negocieri internaționale pentru a găsi o soluție mai bună la aceste probleme.
9. În cadrul politicii agrare specificate în prezenta carte, atribuția luării de decizie trebuie lăsată, pe cât posibil, în seama fiecărui stat membru (sau atunci când este posibil, Uniunii Europene) prin aplicarea principiului subsidiarității.
10. Politicile referitoare la produsele alimentare trebuie, pe de o parte, să răspundă nevoilor pieței, dar, pe de altă parte, trebuie de asemenea să se ghideze după o strategie de garantarea a accesului la alimente pentru toți în mod permanent. Astfel, comerțul internațional cu bunuri agricole trebuie să sporească siguranța alimentelor și trebuie de asemenea să favorizeze dezvoltarea rurală. O monitorizare atentă a politicilor comerciale este necesară pentru a asigura efecte pozitive. Rolul piețelor locale, cu toate acestea, nu trebuie neglijat sau subestimat. Acestea au o importanță fundamentală pentru dezvoltarea economică rurală.
11. Odată cu lansarea procesului de industrializare, zonele rurale și-au pierdut numeroase dintre funcțiile de care se serveau și orașele, inclusiv furnizarea de materii prime reutilizabile și sursele de energie. Zonele rurale trebuie să își asume din nou aceste sarcini, utilizând o tehnologie modernă, adecvată, având în vedere criza ecologică globală și faptul că materiile prime fosile sunt finite; astfel de evoluții trebuie încurajate inițial prin utilizarea unor măsuri fiscale.
12. Consecințele ecologice ale metodelor supra-solicitante de producție din agricultură pot reprezenta un proces ascuns de distrugere naturală: eroziunea solului, sărăcirea biologică, poluarea, etc. Metode de producție adecvate și echilibrate ecologic trebuie promovate la nivel național precum și la nivel internațional. O contabilizare ecologică adecvată și obligatorie, standarde minime de mediu reprezintă, prin urmare, probleme actuale. Acest lucru ridică o nouă provocare majoră pentru Organizația Mondială a Comerțului (OMC).

13. Referitor la structura fermei agricole, părțile vor promova cât mai mult posibil activitățile agricole de dimensiuni umane și cu o întindere rezonabilă (ținând cont de realitățile agricole din fiecare țară), ceea ce permite familiei de agricultori să se mențină la un nivel economic viabil în zonele rurale.
14. În eventualitatea întocmirii unor legi referitoare la activitățile agricole, părțile își vor exprima preferința pentru companiile de drept privat față de companiile de drept public controlate și finanțate de către stat. Alte structuri de cooperare pot co-exista împreună cu „fermele agricole de familie”.
15. Agricultorul în calitatea sa de întreprinzător își va putea exercita activitatea cât mai liber posibil. Proprietatea privată va fi protejată; aranjamente fiscale favorabile transferului de bunuri mobile și imobile ale activității agricole vor fi adoptate.
16. Părțile vor acorda statutul de persoană particulară care îndeplinește un serviciu public (de interes general) agricultorilor ale căror activități agrare respectă condițiile legii de conservare a mediului și a naturii și care îndeplinesc sarcini ce servesc menținerii regiunii rurale. În acest scop, părțile pot stabili un set legal de termeni contractuali care să definească rolul unor astfel de agricultori și să stabilească remunerarea acestora, păstrându-și în toate situațiile statutul de liber întreprinzători.
17. În cele din urmă, următoarele măsuri trebuie avute în vedere în stabilirea politicilor agrare, care, în toate cazurile, trebuie să țină cont de condițiile locale specifice precum și de acordurile internaționale:
 - a. ajutorul în investiții pentru îmbunătățirea infrastructurii agrare;
 - b. ajutor pentru începerea activității și strategii de stimulare centrate;
 - c. o politică de producție adecvată cererii și condițiilor locale;
 - d. eforturi publice crescute în cadrul domeniului de promovare și de educare a agricultorilor individuali;
 - e. promovarea unor forme adecvate de creștere a animalelor care nu sunt supra-solicitante și nu agresează mediul înconjurător;
 - f. o mai mare raționalizare a producției, a comercializării și a vânzărilor; încurajarea dezvoltării sectoarelor de produse prin intermediul unor stimulente pentru crearea de grupuri de producători și de grupuri inter-profesionale;
 - g. introducerea de instrumente legale pentru a asigura calitatea produselor și pentru promovarea comercializării acestora, precum introducerea unor standarde și mărci de calitate pentru produsele regionale, precum și o legislație care să protejeze marca

înregistrată și, în general, toate acele însemne ce sivesc la identificarea provenienței unui produs;

- h. monitorizarea stării de sănătate publică a alimentelor pentru protecția consumatorilor, dar fără a proteja în mod pãrtinitor și incorect anumite categorii de producãtori;
- i. promovarea metodelor ecologice de producție și a bio-diversității utilizând, de exemplu, prime directe (contribuții ecologice);
- j. încurajarea agriculturii care nu suprasolicită și a utilizării alternative a terenurilor (pentru recreare, producerea de materii prime reutilizabile, etc.);
- k. susținerea eforturilor individuale și a cooperării între agricultori;
- l. programe și mãsuri pentru regiunile dezavantajate;
- m. promovarea vãnatului de duratã (foarte important pentru multe regiuni rurale);
- n. încurajarea unor activitãți auxiliare sau suplimentare;
- o. un sistem de asigurãri sociale eficient, asemãnãtor celui din alte sectoare ale economiei.

Linia directoare 7 - Silvicultura

1. Pãrțile vor lua toate mãsurile adecvate pentru pãstrarea și protejarea pãdurilor existente și pentru a reîmpãdurirea zonelor abandonate de activitãțile agricole sau la care s-a renunțat ca parte a politicii de reducere a producției. Reîmpãdurirea reprezintã o investiție pe termen lung.
2. În plus, pãrțile vor încuraja inițierea de activitãți economice cu caracter silvic prin acordarea unui ajutor asemãnãtor ajutorului acordat agricultorilor la începerea activitãții lor.
3. În cele din urmã, pãrțile vor lua mãsuri legale și fiscale corespunzãtoare pentru implementarea unei politici de dezvoltare a sectorului privitor la cherestea în zonele forestiere unde acest sector este inadecvat sau deficient, având în vedere funcția ecologicã a zonei vizate.
4. Importanța agriculturii și silviculturii ca și sector al economiei nu poate fi evaluatã în mod corespunzãtor pe baza procentului actual din producția economicã netã sau pe baza numãrului de oameni implicați în sectorul respectiv. În schimb, agricultura și silvicultura trebuie revizuite în ceea ce privește funcțiilor lor referitoare la siguranța alimentelor, materiile prime și la echilibrul ecologic, și astfel poate fi stabilitã, în special, importanța lor socio-politicã.

Linia directoare 8 – Turism

1. Părțile vor lua toate măsurile legale, fiscale și administrative necesare pentru dezvoltarea turismului în zonele rurale în general și a turismului agrar în special, ținând cont de capacitatea zonelor vizate. În special, acest lucru poate fi făcut prin încurajarea punerii la dispoziție de hoteluri rurale și asigurându-se că agricultorii care oferă cazare turistică în cadrul locuinței lor pe lângă activitățile lor agricole sunt încurajați să continue în acest sens.
2. În implementarea acestei politici, părțile vor viza atingerea unui echilibru între necesitatea dezvoltării turismului, protejarea naturii și potențialul oferit de infrastructurile și serviciile existente menținând calitatea peisajelor și am mediului și conservând arhitectura și materialele tradiționale.

Linia directoare 9 – Firmele mici și mijlocii, comerțul, industria și meșteșugurile

Părțile vor lua măsuri pentru:

- a. a promova firmele mici și mijlocii cu profil industrial, comercial sau meșteșugăresc: pe de o parte, prin îmbunătățirea condițiilor cadrului de lucru simplificând procedurile administrative și fiscale și prin scutiri fiscale pentru investiții; și, pe de altă parte, îmbunătățind infrastructurile și acordând credite cu dobânzi mai mici pentru firme și antreprenori. În cele din urmă, poate fi eficientă și utilă reducerea taxelor pentru a-i încuraja pe micii comercianți să continue activitatea în cadrul comunităților rurale;
- b. a pune la dispoziție facilități adecvate pentru integrarea și consilierea în afaceri;
- c. a promova înființarea de companii avansate, de înaltă tehnologie cu taxe pe valoarea adăugată ridicate, precum și de companii de servicii care utilizează sisteme automate de transmitere a informațiilor și de procesare;
- d. a găzdui procesul de îmbunătățire a producției, a procesării și comercializării de produse regionale precum și scheme de susținere în favoarea activităților meșteșugărești de înaltă calitate.

Linia directoare 10 – Construcția de locuințe și sănătatea

În conformitate cu Articolul 11 al cartei, părțile vor lua măsuri pentru:

- a. a pune la dispoziție locuințe pentru locuitorii permanenți și pentru a reglementa construirea de case secundare;
- b. a promova reabilitarea și renovarea locuințelor și restaurarea clădirilor abandonate având în vedere designul tradițional și materialele locale, în special prin

acordarea de ajutor financiar; și, în același timp, să se asigure că furnizorii de comodități publice mențin și îmbunătățesc astfel de comodități (furnizarea de apă, sistemul public de canalizare, iluminatul public, lucrări de canalizare, etc.);

- c. a asigura o calitate a construcțiilor de locuințe și un stil arhitectural adecvat peisajului natural, continuând astfel dezvoltarea peisajului cultural european;
- d. a asigura furnizarea de servicii de sănătate necesare în zonele rurale, la un standard asemănător celor existente în zonele urbane. Serviciile de sănătate pot fi furnizate prin intermediul unei legături permanente cu un doctor și un spital și printr-un tratament medical regulat furnizat prin intermediul unor facilități mobile (doctori care se deplasează).

Linia directoare 11 – Cultura

Părțile vor menține și vor proteja bogăția și diversitatea patrimoniului cultural și arheologic al zonelor rurale și al regiunilor și vor promova evoluția culturală luând următoarele măsuri:

- a. prin inventarierea, sporirea și publicarea patrimoniului rural istoric și cultural, inclusiv calitățile vieții rurale;
- b. prin protejarea și dezvoltarea tradițiilor și formelor culturale de expresie precum și a limbajelor regionale conform Cartei Europene pentru Limbile Regionale sau ale minorităților;
- c. prin consolidarea identității regionale culturale a locuitorilor rurali și prin stimularea activităților comunitare;
- d. prin promovarea patrimoniului gastronomic rural și local.

Linia directoare 12 – Mediul înconjurător, natura și peisajele

- 1. Natura și peisajele naturale au nevoie de grijă și atenție. De aceea, este important:
 - a. să se ajungă la o administrare rațională și de durată a resurselor naturale și la menținerea mediilor de viață și a bio-diversității;
 - b. să se conserve toate peisajele de interes deosebit și, acolo unde este posibil, să se refacă peisajele semi-naturale și realizate de om;
 - c. să se conserve frumusețea și trăsăturile speciale ale regiunii rurale prin restaurarea satelor și a clădirilor

rustice și dacă este posibil prin repararea daunelor cauzate naturii și peisajului natural;

- d. să se înregistreze zonele unde există specii sau rase de animale foarte vechi, peisaje rurale tradiționale, sau tehnici agrare tradiționale;
- e. să se păstreze și să se administreze pădurile . începând cu pădurile protejate;
- f. să se asigure că zonele urbane nu permit problemelor lor de mediu (deșeurile) să se reverse asupra regiunilor rurale și că comunitățile rurale și cele urbane își asumă în mod egal responsabilitatea pentru propriile reziduuri și substanțe toxice;
- g. să se asigure respectarea cu strictețe a prevederilor aplicabile ale instrumentelor legale internaționale referitoare la protecția mediului înconjurător, a naturii și a peisajelor;
- h. să se ia în considerare Strategia Diversității Pan-europene Biologice și a Peisajelor.

2. Prin politica de mediu se vor lua măsuri:

- a. pentru protejarea și administrarea terenurilor, apei și a aerului și pentru conservarea florei și a faunei și a habitatelor;
- b. pentru demarcarea zonelor în care construcțiile, infrastructurile, traficul rutier și ale activități dăunătoare mediului sunt limitate, evitate sau chiar interzise prin aplicarea Articolului 11 al cartei;
- c. pentru stabilirea funcției ecologice a fiecărei zone rurale în interiorul cadrului de lucru al unui program de planificare a spațiului, asigurându-se că orice funcție atribuită unei zone rurale este compatibilă cu funcția sa ecologică;
- d. pentru stabilirea unei cooperări internaționale cu caracter științific, tehnic și politic pentru protejarea și administrarea mediului rural în Europa.

3. Părțile vor lua de asemenea măsuri speciale:

- a. pentru a dezvolta rețelele de rezerve bioenergetice și pentru a proteja biotopurile amenințate din regiunile rurale precum și pentru a intensifica cooperarea cu rețelele existente;
- b. pentru a introduce sau pentru a consolida procedurile de desfășurarea a studiilor de impact asupra mediului referitoare la proiectele de infrastructură, industriale sau

turistice care pot produce daune grave resurselor de mediu din zonele rurale;

- c. pentru a stabili cooperarea internațională în scopul unei administrări integrate a resurselor de apă, acordând o atenție deosebită posibilei secări a cursurilor de ape, a lacurilor și a bălților precum și problemelor legate de consumul de apă în agricultură, industrie și în alte sectoare.

Linia directoare 13 – Cooperarea științifică și tehnică

Părțile își vor împărtăși experiența științifică și rezultatele cercetărilor, în special prin stabilirea sau reconsolidarea unui sistem de informare și statistică compatibil și comparabil la nivel internațional și prin încurajarea cooperării dintre universități și centrele de cercetare interesate de problemele specifice ale societății rurale.

Linia directoare 14 – Procesele de luare de decizii, subsidiaritatea

Din punct de vedere politic și administrativ, comunităților din zonele rurale trebuie să li se acorde cel mai mare grad de autonomie. Adică, de exemplu, unități funcționale de autogovernare dar la scară mică pot fi menținute sau atunci când este cazul create, respectând în același timp și principiul subsidiarității. Aceasta este singura modalitatea de a crește aria de acțiune a populației rurale și de a-i spori dorința de a acționa independent.

1. Baza financiară a municipalităților și a altor comunități teritoriale la nivel regional (cantoane, landuri, departamente și comune) trebuie consolidată și continuată.
2. De asemenea, este importantă implicarea organizațiilor independente de ajutorare și a organizațiilor neguvernamentale în procesele de dezvoltare și de luare de decizii.
3. Având în vedere importanța sarcinilor, parteneriatele dintre zonele urbane și cele rurale trebuie dezvoltate în continuare pe viitor pentru a găzdui în mod constant și pentru a extinde relațiile reciproce complementare dintre oraș și regiunea rurală care asigură dănuirea.

Linia directoare 15 – Europa Centrală și de est

Țările din Europa centrală și de răsărit (în tranziție) necesită o atenție specială și un sprijin susținut. Strategiile și măsurile care vizează o politică specială sunt necesare pentru a soluționa probleme specifice și acestea trebuie, pe cât posibil, să fie stabilite chiar de aceste țări. Eforturile lor în vederea unei integrări europene pe termen mai lung trebuie susținute de măsuri și tratate corespunzătoare. Solidaritatea europeană, parteneriatul și cooperarea sunt necesare. Cu toate acestea, un ajutor practic tot mai mare este de asemenea necesar, în special în extinderea și construirea infrastructurii. De asemenea, în ceea ce privește politica agrară, sunt necesare strategii și măsuri speciale pentru a soluționa probleme specifice din țările din Europa centrală și de

răsărit, cărora li se va asigura accesul corespunzător la piețele Europei occidentale (preferința europeană).